

Sygn. akt VIII Ns 136/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2015 r. sprawy

z wniosku K. Ł.

z udziałem B. K. i M. T.

o zasiedzenie

postanawia:

1. oddalić wniosek,
2. zasądzić od wnioskodawczyni K. Ł. na rzecz uczestniczki M. T. kwotę 1.817 zł. (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. przyznać i wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi na rzecz adw. M. G. kwotę 2.214 zł. (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu.

Sygn. akt VIII Ns 136/14

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 6 maja 2014 roku K. Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata ustanowionego z urzędu, wniosła o stwierdzenie, że nabyła z dniem 2 sierpnia 2011 r. przez zasiedzenie własność 1/4 części gospodarstwa rolnego obejmującego działki o nr (...), położonego w B., przy ulicy (...).

W uzasadnieniu podniesiono, że w dniu 31 lipca 1981 r. zmarła matka wnioskodawczyni, M. K. (1), i od tego momentu K. Ł. stała się samoistnym posiadaczem opisanej powyżej nieruchomości. Wchodzące w skład spadku po M. K. (1) przedmiotowe gospodarstwo rolne nabyli wnioskodawczyni oraz jej brat J. K. (1) po połowie, jednak gospodarstwem zajmowała się wyłącznie K. Ł.. Również żona J. K. (1), J. K. (2), która nabyła spadek po nim, nigdy nie władała przedmiotową nieruchomością. (wniosek k. 2-3v)

W odpowiedzi na wniosek uczestniczka M. T. reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o oddalenie wniosku oraz zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu uczestniczka wskazała, że K. Ł. nigdy nie objęła przedmiotowej nieruchomości w samoistne posiadanie, gdyż po śmierci M. K. (1), J. K. (1) nadal przyjeżdżał do gospodarstwa rolnego, aby pomagać w bieżących pracach, czy drobnych remontach. J. K. (1) ustalił z K. Ł., że będzie zamieszkiwała na terenie nieruchomości w zamian za co będzie opłacała podatek od nieruchomości. Poza tym rodzeństwo ustaliło, że dla M. T. i B. K. zostanie wydzielona działka nr (...). Po śmierci J. K. (1) jego córki nadal przyjeżdżały do przedmiotowej nieruchomości. (odpowiedź na wniosek k. 44- 46).

Na rozprawie wnioskodawczyni oraz uczestniczka M. T. zajęły dotychczasowe stanowiska. Uczestniczka B. K. początkowo nie potrafiła zająć stanowiska w sprawie, w końcu przyłączyła się do stanowiska uczestniczki M. T.. Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie. (protokoły rozprawy k. 69- 72, 82- 87 i 96- 98)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K. (2) była właścicielką gospodarstwa rolnego obejmującego działki o nr (...) położone w B., o powierzchni 1,47 ka. (akt własności ziemi k. 8)

W gospodarstwie rolnym (...) mieszkała do swojej śmierci, czyli do dnia 31 lipca 1981 r. Razem z nią mieszkała K. Ł. z mężem M. Ł., córką H. N. i jej mężem Z. N. i ich dziećmi, B. J. i B. N.. M. Ł. zmarł w 2000 r. Obecnie na terenie nieruchomości mieszkają K. Ł., jej wnuczka B. N. z mężem, S. N. i dwójką ich dzieci. (zeznania B. N. k. 84, zeznania świadka H. F. k. 70, zeznania B. J. k. 84)

Prowadzeniem gospodarstwa rolnego zajmowała się M. K. (2) oraz wnioskodawczyni. Po śmierci M. K. (2) gospodarstwo rolne prowadziła wnioskodawczyni wraz ze swoim mężem. Obecnie gospodarstwo jest wydierżawione przez K. K. (1). (zeznania wnioskodawczyni k. 97 w zw. z k. 71, zeznania B. N. k. 84, zeznania świadka H. F. k. 70)

Do gospodarstwa przyjeżdżał J. K. (1) sam, a czasem z żoną J. K. (2) oraz córkami M. T. i B. K.. J. K. (1) pomagał w pracach rolniczych w gospodarstwie rolnym, jak również w pracach remontowych, budował oborę, zakładał również światło. J. K. (1) przyjeżdżał do przedmiotowej nieruchomości dopóki choroba psychiczna w postaci schizofrenii paranoidalnej nie zaostrzyła się. Po śmierci J. K. (1), M. T. i B. K. nadal przyjeżdżały do przedmiotowej nieruchomości. Wizyty uczestniczek miały charakter rodzinny, uczestniczki przyjeżdżały na imieniny, czy urodziny. (zeznania uczestniczki M. T. k. 98 w zw. z k. 71, zeznania uczestniczki B. K. k. 98 w zw. z k. 70, zeznania świadka H. F. k. 70, zeznania W. T. k. 83, zeznania H. C. k. 86)

J. K. (1) ustalił z K. Ł., że w zamian za opłacanie podatku od nieruchomości, wnioskodawczyni będzie mogła pobierać pożytki z gospodarstwa rolnego. Ustalono również, że w przyszłości z nieruchomości zostanie wydzielona działka gruntu odpowiadająca wielkością udziałowi J. K. (1), która przypadnie uczestniczce M. T.. Dla uczestniczki była przeznaczona działka nr (...) o powierzchni 3.500 m, która graniczy z nieruchomością należącą do H. F.. (zeznania uczestniczki M. T. k. 98 w zw. z k. 71, zeznania W. T. k. 83, zeznania H. C. k. 86)

Podczas uroczystości z okazji pierwszej komunii świętej K. K. (2), którego M. T. jest chrześną, obecne osoby, czyli K. Ł., M. Ł., H. N., M. T. i W. T. zaczęli rozmawiać na temat podziału nieruchomości. Ustalono, że dla uczestniczki będzie przeznaczona działka nr (...) o powierzchni 3.500 m, która graniczy z nieruchomością należącą do H. F.. (zeznania W. T. k. 83)

Przedmiotowe gospodarstwo graniczy z gospodarstwem (...), która chciała zamienić swoją działkę po przeciwnej stronie ulicy na działkę po jej stronie ulicy. W tym celu H. F. rozmawiała z B. N., która przekazała jej numer telefonu do M. T.. W 2007 r. H. F. zadzwoniła do M. T. z pytaniem, czy uczestniczka chce sprzedać działkę nr (...) o powierzchni 3.500 m. Uczestniczka nie wyraziła chęci sprzedaży. (zeznania uczestniczki M. T. k. 98 w zw. z k. 71, zeznania świadka H. F. k. 70 i k. 72, zeznania W. T. k. 83, zeznania H. C. k. 86)

B. N. poinformowała M. T. i B. K., że zamierza przeprowadzić prace budowlane i w związku z tym zapytała się, czy uczestniczki będą wносиły o zwrot nakładów przy podziale nieruchomości, który miał nastąpić w przyszłości. (zeznania uczestniczki M. T. k. 98 w zw. z k. 71, zeznania W. T. k. 83)

W grudniu 2013 r. B. N. i S. N. przyjechali do J. K. (2), aby uzyskać zgodę na rozpoczęcie prac budowlanych. (zeznania W. T. k. 83, zeznania B. N. k. 84)

Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2003 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi stwierdził, że spadek po M. K. (1) na podstawie ustawy nabyli syn J. K. (1) i córka K. Ł. po 1/2 części każde z nich, przy czym wchodzące w skład

spadku gospodarstwo rolne nabyła K. Ł. w całości. Postanowieniem z dnia 18 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił powyższe postanowienie w ten sposób, iż stwierdził, że wchodzące w skład spadku po M. K. (1) gospodarstwo rolne nabyli syn J. K. (1) i córka K. Ł. po 1/2 części każde z nich (odpis postanowienia k. 12 i k. 13)

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2008 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że spadek po J. K. (1) na podstawie ustawy nabyli żona J. K. (2) oraz córki M. T. i B. K. po 1/3 części każda z nich, przy czym wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyły J. K. (2) i siostra K. Ł. po 1/2 części każda z nich. (odpis postanowienia k. 14)

K. Ł. figuruje w ewidencji Urzędu Gminy A. jako podatnik podatków od nieruchomości i rolnego dotyczącego gospodarstwa rolnego położonego w B. przy ul. (...). W 2014 r. wymiar łącznego zobowiązania z tego tytułu wyniósł 67 zł., który wnioskodawczyni uiściła. (zaświadczenie k. 9, decyzja Wójta Gminy A. k. 11, pokwitowanie k. 10)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty i ich kserokopie, stosując w tym względzie art. 308 kpc, a także na podstawie zeznań uczestniczki M. T. oraz świadków W. T., H. C. i H. F..

Sąd nie dał wiary zeznaniom K. Ł. i B. N., w których podały, że J. K. (1) nie przyjeżdżał na przedmiotową nieruchomość, aby pomagać w prowadzeniu gospodarstwa. Powyższa relacja wnioskodawczyni jest sprzeczna przede wszystkim z zeznaniami M. T., jak również z relacją H. C..

Sąd nie dał także wiary zeznaniom uczestniczki M. T., w których podała, że J. K. (1) pomagał w prowadzeniu gospodarstwa rolnego również w latach 90. Powyższy fragment relacji uczestniczki jest sprzeczny z zeznaniami H. C., z których jasno wynika, że już pół roku po pogrzebie M. K. (2), J. K. (1) przestał przyjeżdżać do przedmiotowej nieruchomości.

Jako niewiarygodne Sąd ocenił zeznania B. N., w których podała, że J. K. (2) w 2003 r. lub 2005 r. zrzekła się roszczeń do przedmiotowej nieruchomości. Zdaniem Sądu relacja świadka w powyższym zakresie jest sprzeczna z zeznaniami uczestniczek i zmierza jedynie do potwierdzenia wersji uzasadniającej uwzględnienie wniosku o zasiedzenie. B. N. jako wnuczka wnioskodawczyni jest wprost zainteresowana nabyciem przez wnioskodawczynię prawa własności do całej nieruchomości. Co więcej z zeznań H. C. jasno wynika, że to B. N. była pomysłodawczynią złożenia wniosku o zasiedzenie spornej nieruchomości. Zresztą B. N. sama to potwierdziła.

Omówienia wymagają również zeznania B. K., która najpierw potwierdziła informacyjne wyjaśnienia swojej siostry, M. T., w których ta podała, że J. K. (1) pracował w gospodarstwie rolnym, jednak po odczytaniu zapewnienia spadkowego złożonego w sprawie I Ns 765/02 uczestniczka zmieniła swoją relację i stwierdziła, że J. K. (1) jednak nie pracował w gospodarstwie rolnym. W ocenie Sądu B. K. miała na myśli pracę wykonywaną na stałe, codziennie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni wniosła o stwierdzenie, że nabyła z dniem 2 sierpnia 2011 r. przez zasiedzenie własność 1/4 części gospodarstwa rolnego obejmującego działki o nr (...) położone w B., przy ulicy (...).

Instytucja zasiedzenia regulowana jest w art. 172 – 176 k.c. Jego istota polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu (E. J., (...), W. – Z. 1996, s. 9). Instytucja ta odnosi się jedynie do praw rzeczowych, a jej funkcją jest usunięcie rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym, a stanem prawnym.

Przedmiotem nabycia własności przez zasiedzenie może być zarówno nieruchomość gruntowa, jak i jej fizycznie wydzielona część, a także udział w prawie własności, czyli tak zwana idealna część nieruchomości. Jeżeli współposiadanie nieruchomości prowadzące do nabycia przez zasiedzenie idealnej części nieruchomości polega na tym, że każdy ze współposiadaczy uważa się za posiadacza samoistnego części, której nie da się fizycznie wydzielić, a zatem nie ma możliwości nabycia przez zasiedzenie fizycznie wydzielonej części nieruchomości, mogą istnieć

podstawy do nabycia przez zasiedzenie udziału w nieruchomości. (uchwała SN z dnia 26 stycznia 1978 r. III CZP 96/77 (OSNC 1978/11/195).

Stosownie do treści art. 172 § 1 k.c., w brzmieniu sprzed noweli kodeksu cywilnego ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321 z późn. zm.), posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dziesięciu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). § 2. Po upływie lat dwudziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Te krótsze terminy stosuje się, gdy zasiedzenie nastąpiło przed wejściem w życie wyżej wymienionej noweli, tj. przed dniem 1 października 1990 r. (zob. uchwała SN z dnia 10.01.1991 r., III CZP 73/90, OSN 1991/7/83; postanowienie SN z dnia 02.09. 1993 r., II CRN 89/93, Lex nr 110583), a zatem mają zastosowanie w niniejszej sprawie.

Zasiedzenie to pierwotny sposób nabycia własności nieruchomości, do którego może dojść jedynie na skutek kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, jakimi są: posiadanie samoistne przedmiotu podlegającego zasiedzeniu rozumiane jako sprawowanie władztwa nad rzeczą wyrażone w sposób subiektywny i obiektywny (*corpus i animus*) oraz upływ czasu, którego długość uzależniona jest od dobrej lub złej wiary posiadacza.

Stosownie do treści art. 336 k.c., posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

A zatem, w świetle powołanego przepisu posiadanie samoistne polega na faktycznym wykonywaniu tych uprawnień, które składają się na treść prawa własności. Posiadacz włada rzeczą samodzielnie, bezpośrednio lub pośrednio, we własnym imieniu i we własnym interesie. Tylko ten, kto rzeczą faktycznie włada z zamiarem władania nią dla siebie (*cum animo rem sibi habendi*), jest jej posiadaczem samoistnym. Wola posiadania jest więc skierowana na określony rodzaj, zakres władztwa.

W literaturze wskazuje się (A. Kunicki, w: System, t. II, s. 832), że posiadanie samoistne tym różni się od posiadania zależnego, że to pierwsze jest władztwem nad rzeczą niezawisłym od dyspozycji innej osoby, zaś drugie jest władztwem podporządkowanym innej osobie, nawet gdy między właścicielem lub posiadaczem samoistnym a posiadaczem zależnym nie było żadnego stosunku umownego. Czynnikiem, który stanowi kryterium pozwalające odróżnić posiadanie samoistne od zależnego jest więc czynnik woli (*animus*). Posiadaczem samoistnym jest ten, kto włada rzeczą jak właściciel, ten zaś, kto przy władaniu wyraża wolę korzystania z niej w zakresie odpowiadającym innemu prawu, jest posiadaczem zależnym. Istotne jest, aby interpretacja elementu woli miała charakter obiektywny, przy czym przyjęcie takiego stanowiska nie oznacza eliminacji rzeczywistej woli posiadacza przy ocenie charakteru posiadania. Na podstawie przejawów zewnętrznych woli ustala się wolę rzeczywistą, która decyduje o charakterze samego posiadania (tak między innymi E. J. (2), (...), Z. 2002 rok, str. 135 i nast.).

Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter posiadania samoistnego, którego konstytutywne cechy stanowią: wola posiadania nieruchomości dla siebie oraz faktyczne władanie rzeczą.

Dla posiadania samoistnego podstawowe znaczenie ma intelektualny element zamiaru (*animus*) władania rzeczą dla siebie. Przy czym, przy ustalaniu charakteru posiadania należy mieć na uwadze manifestowane na zewnątrz wobec otoczenia zachowanie posiadacza. Natomiast zakres faktycznego władztwa nad rzeczą przy posiadaniu samoistnym odpowiadający prawu własności, sprowadza się do korzystania z rzeczy i rozporządzania nią w sposób jak najbardziej pełny, czyli do postępowania z rzeczą jak właściciel.

Posiadanie samoistne może mieć miejsce nie tylko wtedy, gdy posiadacz jest przekonany o swoich uprawnieniach właściciela, ale także wtedy, gdy wie, że nie jest właścicielem, ale chce posiadać rzecz tak, jakby nim był (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 1994 r., III CRN 18/94 za S. Rudnicki, Komentarz do Kodeksu

cywilnego, Księga druga, Własność i inne prawa rzeczowe, Warszawa 2003, str. 203, tak m.in. Edward Janeczko „Zasiedzenie” Zielona Góra 2002 rok).

Sama deklaracja wnioskodawcy nie może wystarczyć dla przyjęcia istnienia po jego stronie woli władania rzeczą jak właściciel. Istotne są jej zewnętrzne przejawy. Zgodnie z art. 339 k.c., domniemywa się, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym.

W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim z zeznań uczestniczki M. T. wynika, że K. Ł. nie była samoistnym posiadaczem całego gospodarstwa rolnego obejmującego działki o nr (...), położonego w B., przy ulicy (...). Nie ulega wątpliwości, że K. Ł. najpierw wspólnie z matką, M. K. (2), a następnie wspólnie z mężem M. Ł., a po jego śmierci już samodzielnie prowadziła gospodarstwo rolne. Wnioskodawczyni opłacała podatek od nieruchomości, wydzierżawiła gospodarstwo rolne. Jednak powyższy stan był wynikiem przeprowadzenia się J. K. (1) do Ł. i wspólnych ustaleń pomiędzy dwójką spadkobierców ustawowych po M. K. (2). J. K. (1) ustalił z K. Ł., że w zamian za opłacanie podatku od nieruchomości, wnioskodawczyni będzie mogła pobierać pożytki z gospodarstwa rolnego. Ustalono również, że w przyszłości z nieruchomości zostanie wydzielona działka gruntu odpowiadająca wielkością udziałowi J. K. (1), która przypadnie uczestniczce M. T.. Dla uczestniczki była przeznaczona działka nr (...) o powierzchni 3.500 m. Ustalenia nie były kwestionowane przez K. Ł. i jej zstępnych. Wprost przeciwnie, były potwierdzane. Podczas uroczystości z okazji pierwszej komunii świętej K. K. (2), podczas rozmowy K. Ł., M. Ł., H. N., M. T. i W. T. potwierdzono, że dla M. T. będzie przeznaczona działka nr (...).

Również zachowanie B. N. jasno świadczy, że zstępna wnioskodawczyni traktowała uczestniczkę M. T., jako współwłaścicielkę przedmiotowej nieruchomości. Kiedy sąsiadka, H. F. zwróciła się do B. N. z propozycją zamiany działki nr (...), ta przekazała jej numer telefonu do M. T.. W związku z tym H. F. zadzwoniła do M. T. z pytaniem, czy uczestniczka chce sprzedać działkę nr (...). Poza tym B. N. poinformowała M. T. i B. K., że zamierza rozpocząć prace budowlane i w związku z tym zapytała się, czy uczestniczki będą wnosili o zwrot nakładów przy podziale nieruchomości, który miał nastąpić w przyszłości. W końcu, w grudniu 2013 r. B. N. i S. N. przyjechali do J. K. (2), aby uzyskać zgodę na rozpoczęcie prac budowlanych. Po raz pierwszy K. Ł. dała wyraz, że uważa się za samoistnego posiadacza całej nieruchomości dopiero poprzez złożenie przedmiotowego wniosku o zasiedzenie.

Należy pamiętać również o tym, że do gospodarstwa rolnego przyjeżdżał J. K. (1) sam, a czasem z żoną J. K. (2) oraz córkami M. T. i B. K.. J. K. (1) pomagał w pracach rolniczych w gospodarstwie rolnym, jak również w pracach remontowych, budował oborę, zakładał również światło. Po śmierci J. K. (1), najpierw J. K. (2), a później M. T. i B. K. nadal przyjeżdżały do przedmiotowej nieruchomości na imieniny, czy urodziny. Nigdy wnioskodawczyni, czy jej najbliższa rodzina nie czynili przeszkód w przyjazdach uczestniczek.

Wskazane okoliczności uzasadniają, zdaniem Sądu, tezę o braku samoistnego charakteru posiadania przez K. Ł., gospodarstwa rolnego obejmującego działki o nr (...) położone w B., przy ulicy (...).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do odstępstwa od ogólnej zasady wyrażonej w § 1 art. 520 k.p.c. i zasądzenia od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki zwrotu kosztów postępowania. Powołany przepis stanowi zasadę, iż każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Wyjątki od tej zasady zostały ustanowione z dalszych paragrafów art. 520, stanowiąc, iż jeżeli jednak uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników (§ 2). Paragraf 3 zaś stanowi, iż jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. Wobec tego, że interesy wnioskodawczyni i uczestniczek były w oczywisty sposób sprzeczne, Sąd nałożył na wnioskodawczynię, której wniosek o zasiedzenie nieruchomości został oddalony, obowiązek zwrotu na rzecz uczestniczki M. T. kosztów zastępstwa procesowego, gdyż uczestniczka była w przedmiotowym postępowaniu reprezentowana przez radcę prawnego. Ustalając wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd oparł się na § 7 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Do wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym należało doliczyć opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Ponieważ wnioskodawczyni korzystała z pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi na rzecz adw. M. G. kwotę 2.214 zł.

Mając na względzie powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.